

Misijní zpravodaj

21/2017

TÉMA ČÍSLA: BANGLADÉŠ A VZDĚLÁVÁNÍ V MISIÍCH

4 Rozhovor s bangladéšským biskupem
18 Misijní Ples pro Tebe trhal rekordy

8 Škola mezi pralesem a rýžovými poli
24 Být v kůži misionáře a postavit kostel

Biskup Jan Vokál požehnal novému sídlu PMD

Královéhradecký diecézní biskup Mons. Jan Vokál v pondělí 24. října 2016 požehnal prostory Národní kanceláře Papežských misijních děl, která se v létě 2016 přemístila ze Špindlerova Mlýna do Hradce Králové.

PMD nyní sídlí na adrese Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové.

Nové kanceláře biskup Vokál požehnal modlitbou: „*Dobrý a milosrdný Bože, víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo tě milují. Prosíme, ať tvé požehnání spočine na tomto místě, v této kanceláři a požehnej všechny, kdo zde budou pracovat a kdo sem budou přicházet. Ať se dovedou darovat ve službě bližním s vědomím, že tím slouží tobě. Ať zde vládne duch pokoje a moudrosti, spravedlnosti a lásky, ochotné služby a vzájemné pomoci. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.*“

Na závěr poděkoval národní ředitel PMD otci biskupovi za poskytnutí nových prostor, které se stanou reprezentativním místem pro papežské misie a místem pomoci nejpotřebnějším v celém světě.

Milí přátelé misii,

23. října 2016 jsme společně oslavili už 90. Misijní neděli, kdy jsme se spojili v modlitbě a oběti, abychom podpořili církev v jejím misijním poslání. Světový den misii jsme si na mnoha místech připomněli obětními průvody dětí v kostýmech či barvami pěti kontinentů. Štěrnost dárců se projevovala nejen při sbírce, ale také při organizování akcí na podporu projektů Papežských misijních děl, čehož si nesmírně vážíme. **Děkujeme farnostem, Misijním klubkům i jednotlivcům a všem ostatním, kteří se podíleli na přípravách a průběhu oslav Misijní neděle.**

Děkujeme za veškeré dary, společné modlitby za misie, misionáře, šíření víry a misijního růžence. Děkujeme, že podporujete Papežská misijní díla, která spojují Vaši pomoc se šířením víry v rámci Kongregace pro evangelizaci národů.

Rád bych Vám také ze srdce poděkoval za dary a aktivity, kterými misie podporujete průběžně po celý rok. Loni jsme hlavní pozornost soustředili na **Bangladéš**, kde se v létě zástupci PMD zúčastnili slavnostního otevření školy v Katabari, jejíž stavbu financovali výhradně čeští dárci. To nás inspirovalo k tomu, abychom Vám ve zpravodaji Bangladéš a vzdělávací projekty blíže představili. V několika článcích a fotoreportážích se rovněž ohlédneme za významnými událostmi minulého roku, jako byl **Misijní kongres dětí v Nymburce, Misijní den v Chocni, Ples pro Tebe v Ústí nad Orlicí** a další akce.

Zároveň bych znovu rád připomněl, že od léta 2016 sídlí **Národní kancelář v Hradci Králové**. Na konci října nám nové prostory slavnostně požehnal diecézní biskup Mons. Jan Vokál. Více se o tom dočtete na předchozí straně. Změna sídla s sebou bohužel přináší i jisté komplikace v podobě zastaralých kontaktů v propagačních tiskovinách, s nimiž se budete ještě nějakou dobu setkávat. V oběhu je spousta misijních materiálů a složenek, které dosud odkazují na původní adresu do Špindlerova Mlýna. Bohužel není v našich silách zajistit jejich aktualizaci. **Stará adresa na složenke však neovlivňuje její platnost, neboť číslo účtu zůstává stejné, proto tyto složenky můžete i nadále používat.**

Tento Misijní zpravodaj vznikl ve stejném období jako Výroční zpráva za rok 2016. Mohli jsme tedy trochu rekapitulovat uplynulý rok, co se povedlo a v čem máme naopak rezervy. Musím říci, že toho druhého je naštěstí daleko méně, a když se ohlédneme zpět, jasně vidíme, že **každá Vaše podpora misii má neskutečnou hodnotu v pomoci potřebným a dají se s ní dělat zázraky.** Proto se těším na spolupráci v roce nynějším. Může to být podílením se na některé z aktivit PMD, účasti na setkání ve vašem okolí, finanční podporou nebo modlitbou. Nesmíme ztrácet ze zřetele, že právě modlitba za misie je oním pomyslným kvasem, díky kterému naše ostatní díla dostanou smysl a přinesou užitek. **Ať Vám práce pro misie přináší stejnou radost a vnitřní obohacení jako nám!**

Bůh Vám zehnej.

Vaše pomoc pro nás hodně znamená

Pokud bychom chtěli dobře vystihnout rozdíl mezi evropskou církví a církvemi Asie, stačí porovnat velikost úřednického aparátu v diecезích. Zatímco v Evropě čítá biskupská kurie často desítky zaměstnanců, biskup v asijské zemi si musí obvykle vystačit sám se sebou, maximálně s několika dalšími kněžími. I přes svoji vytíženost si otec biskup Ponen Paul Kubi našel čas na náš Misijní zpravodaj a poskytl nám rozhovor.

• Jak se dostalo křesťanství do Bangladéše?

Počátky křesťanství v naší zemi souvisí s příchodem Portugalců do Indie na přelomu 15. a 16. století. Byť se nadvlády postupně zmocňovali Holanďané a poté Angličané, katolické vyznání u nás vyrostlo doslova jako z hořčičného zrnka a dokázalo se udržet až dodnes.

• A k vám osobně?

Já i mí předci pocházíme z kmene Garo. Původně to byl kočovný kmen a teprve relativně nedávno se usadil na pomezí Indie a Bangladéše. Zhruba před sto třiceti lety jsme díky úsilí početných misionářů přijali křesťanství. I když tak úplně jednoduché to nebylo, ještě moji prarodiče napůl vyznávali původní animistické náboženství. Co se týká mě osobně, měl jsem před očima příklady několika horlivých kněží s hlubokou vírou a sociálním cítěním, což mě natolik oslovilo, že jsem se nakonec rozhodl jít do semináře a vystudovat na kněze.

Bangladéš neboli Bengálsko ve zkratce

Bangladéšská lidová republika je v současnosti stále nestabilní, chudou a přelidněnou jihoasijskou zemí, která není pro cizince příliš bezpečná. Samostatným státem se stala až v prosinci 1971. Hlavním městem je Dháka. V čele vlády stojí od roku 2009 premiérka Sheikh Hasina.

Ač je „bengálská země“ rozlohou velká jako necelé dvě České republiky, obývá ji téměř 170 milionů obyvatel. Přestože se Bangladéši daří snižovat populační přírůstek, jenž brzdí hospodářský růst a zatěžuje životní prostředí, patří mu 9. místo na celosvětovém žebříčku lidnatosti. 98 % obyvatel jsou Bengálci, zbytek tvoří přesídlenci ze severní Indie nebo příslušníci původních kmenů. V zemi se mluví převážně bengálsky.

Nejrozšířenějším náboženstvím je islám, který vyznává 89 % věřících. Za ním následuje hinduismus s 10 %. Na křesťanství spolu s buddhismem zbývá pouhé 1 %.

Problémem ekonomiky je závislost na textilním průmyslu, nedostatek energie a slabá infrastruktura.

Zdroj informací: www.mzv.cz

Zajímavost: Přestože se o Bangladéši většinou hovoří v ženském rodě, podle Ústavu pro jazyk český je jediné přípustné skloňování podle mužského rodu.

■ Biskup Kubi slouží mši sv. u příležitosti otevření nové budovy školy.

● **Bangladěš je většinově muslimskou zemí, jaké zde má křesťanství postavení?**

Musím říci, že zatím máme vynikající vztahy. Bangladěšští muslimové jsou velice přátelští a otevření. Každoročně se účastníme několika setkání a podílíme se na řadě společných projektů. Jiná věc je pronikání radikálnějších muslimů z arabských zemí.

● **Kolik je v Bangladěši katolických diecézí? Spolupracujete s ostatními?**

Celkově se země dělí na osm diecézí: Dhaka, Chittagong, Khulna, Dinajpur, Mymensingh, Rajshahi, Sylhet a Barisal. Samozřejmě, že se stýkáme, a společně řešíme řadu problémů.

● **V jaké části země se nachází ta vaše?**

Diecéze Mymensingh se nachází severně a severovýchodně od hlavního města Dháky. Ze severu sousedíme s Indií.

● **Kolik v ní žije křesťanů a do jaké sociální skupiny převážně patří?**

Ze zhruba sto padesáti tisíc obyvatel oblasti je osmdesát tisíc křesťanů. Jak jsem řekl, většina zdejších křesťanů jsou příslušníky kmene Garo a vůči většinové populaci Bangladěše jsou v postavení dvojí menšiny, jednak etnické a jednak náboženské. Mají svůj jazyk, zvyky, společenské uspořádání – zde tolik odlišný matriarchát, obecně celou kulturu. Převážně se jedná o nejhudší z chudých. Živí se zemědělstvím, sezónními pracemi v lese nebo ve stavebnictví. Jsou sice hrdí a nezávislí, ale zároveň velice chudí.

● **Od otevření školy v Katabari uběhl skoro půlrok, jak hodnotíte její působení?**

Děti jsou rády za vybavení a prostor, kde se mohou učit. Bez nadsázky řečeno, vaše pomoc a duch spolupráce pro nás hodně znamená. Bez vašich příspěvků bychom si vůbec nemohli dovolit novou školu otevřít. Žáky vzděláváme v základních dovednostech jako čtení, psaní, počítání, rozvíjíme jejich víru, sociální citění i praktické dovednosti. Chceme dosáhnout toho, aby v budoucnu byli schopni pomoci chudším lidem, než jsou oni sami.

● **Co byste vzkázal dárcům v České republice?**

Ještě jednou děkujeme za podporu a Bůh Vám žehnej!

Připravili Luděk Bárta a Veronika Pavlů ■

Bangladéš pohledem Filipa Breindla

Den první, čtvrtek 4. srpna

■ Řidič Avarest je hlavním hrdinou prvních okamžiků v Bangladéši, když nás vleklou a chaotickou dopravní zácpou vyváží ze severního předměstí mnohamiliónové Dháky směrem k Mymensinghu. Po pozdním obědě, kdy poznáváme pikantní chutě bangladéšské kuchyně, se v katedrále svatého Patrika účastníme vystoupení dětí z venkovských oblastí. Obdivujeme zejména pestrobarevné oblečení a rytmické tance, ale také improvizální schopnosti místních – například hudební doprovod se získá přiložením mikrofonu k telefonu, který přehrává píseň.

Jak se bengálsky řekne...?

Bůh ti žehnej	<i>Issor Tumake Assirbad korun</i>
Prosím, modlete se za mě	<i>Daya kore amar Jonno Prarthomakos</i>
Děkuji	<i>Dhonnobad</i>
Jak se máš?	<i>Kemon acho?</i>
Jak se jmenuješ?	<i>Ttumar nam ki?</i>
Mám rád Bangladéš	<i>Ami Bangladesh ke Bhalobari</i>
Miluji tě	<i>Ami tumake bhalo basi</i>

Den druhý, pátek 5. srpna

■ Slavnostně otevíráme novou školní budovu v Katabari, na níž jsou pamětní desky s nápisy o podílu českých dárců. S místní komunitou slavíme bohoslužbu a prožíváme příjemné odpoledne. Navečer nás čeká krátký přesun na faru v Baromari. Prohlédneme si nedaleké mariánské poutní místo se šestnáctimetrovou sochou a večer znovu obdivujeme pohybový talent dětí.

Den třetí, sobota 6. srpna

■ Po snídani na faře v Baromari nás sestry salesiánky zvou na prohlídku svých dětských domovů, školy a zdravotnického střediska. V krajíně rýžových polí farnosti Diglakona hovoříme o problému s divokými slony a se sesuvy půdy. Prohlížíme si také novostavbu zdravotnické stanice, o kterou se starají řeholní sestry.

Den čtvrtý, neděle 7. srpna

■ Naším cílem je farnost Dhairpara, kde slavíme nedělní mši svatou. V Bangladéši je běžný pracovní den, což dokládá i činnost dělníků na stavbě nové fary za kostelem. Na zpáteční cestě máme příležitost k natáčení u rolníků, kteří pracují v rýžovém poli a připravují budoucí úrodu zdejší hlavní plodiny.

Den pátý, pondělí 8. srpna

■ Motorová tříkolka nás odváží na pobřežní promenádu u Brahmaputry, kde pozorujeme dopravní ruch a zdravíme se s místní mládeží, která spolupracuje s fraturnitou bratří z Taizé.

■ Dárky domů nakupujeme na rušné obchodní trídě, vesměs se setkáváme s příjemným chováním místních lidí bez obtěžování.

Na základě deníku Filipa Breindla zpracoval Luděk Bárta ■

Škola mezi pralesem a rýžovými poli

Na začátku srpna loňského roku se do Bangladéše vydala výprava z české Národní kanceláře Papežských misijních děl. Cílem bylo navštívit diecézi v Mymensinghu a zúčastnit se otevření nové školy v jedné z vesnic oblasti – Katabari. Vybudování moderního zázemí pro sto dvacet dětí a jejich učitele je výsledkem jednoho z projektů Papežských misijních děl v oblasti. Národní kancelář na něm spolupracovala s bývalou českou vicemiss Evou Čerešňákovou a její nadací 4U2.

„Do Bangladéše jsme vyrazili na pozvání biskupa z Mymensinghu Paula Ponena Kubiho a v jeho diecézi jsme strávili týden. Jedním z hlavních cílů cesty bylo slavnostní otevření nové školy,“ říká národní ředitel PMD Leoš Halbrštát.

Nevítání hosté z divočiny

Vesnice Katabari se nachází v odlehklém regionu nedaleko hranice s Indií. Nevede sem žádná zpevněná silnice, jen v blátě mezi rýžovými poli vyjeté koleje automobilů dávají tušit, že tam někde snad ještě žijí lidé. A skutečně, po hodince jízdy se mezi stromy objevují první dřevěné domky Katabari. Dál už začíná deštný prales. Zdejší lidé jsou v plném slova smyslu obyvatelé hranice, nejen mezi státy, ale také mezi krajinami, zemědělskou a tou původní, tropickým pralesem. *„Jak jsme se později dozvěděli, nezvaných hostů z divočiny zavítá do zdejších vesnic až dost. Nejčastěji jsou to stáda slonů, které láká sklizená rýže a ještě více kvašené produkty z ní – lehká pálenka nebo pivo. Ty jsou prý schopni ucítit na kilometry daleko a nedokáží odolat. Místní se je snaží zahánět bubnováním, ale jedná se o dost riskantní činnost,“* vypráví Leoš Halbrštát. Kolikrát se stane, že bubnování slony spíše splaší a ti v panice zničí vše, co jim přijde do cesty, včetně lidských příbytků. Proto vesničané drží v pralese takzvané sloní hlídky, aby se na blížící nebezpečí stihli včas připravit a bubnovali dostatečně daleko od vesnice.

Projekty PMD v Bangladéši

PMD v ČR začala směřovat konkrétní pomoc do Bangladéše poprvé v roce 2005. Tehdy bylo na čtyři projekty pro necelé 4 tisíce dětí odesláno 29 500 USD. V roce 2016 se už jednalo o částku ve výši 46 900 USD, která putovala na 8 projektů PMDD pro téměř 13 tisíc dětí. To však nebyla jediná pomoc. V rámci Díla šíření víry čeští dárci Bangladéši přispěli dalším více než půldruhým milionem korun (70 570 USD) na postavení dvou kaplí a renovaci konventu řeholních sester.

■ Takto vypadá nová škola v Katabari při pohledu z džungle.

Obětí jedné ze sloních návštěv se v minulosti stala i stará škola v Katabari. Dřevěná konstrukce nevydržela nápor několika tun živé váhy a porouchala se k zemi. V tomto ohledu slibuje betonový skelet nové budovy pronikavé zlepšení. Bytelná stavba je pro vesnici skutečně důležitá a točí se okolo ní veškerý společenský život. „Přes den slouží jako škola, během večera jako místo ke společným setkáním, v neděli sem přinesou oltář a vznikne kostel,“ vysvětluje Leoš Halbrštát. Škola poskytne šanci na základní vzdělání zhruba sto dvaceti dětem. Budou mít k dispozici celkem pět učeben a další potřebné zázemí. Náklady na vybudování zařízení a jeho rozjezd vyčíslil biskup Kubi na dvacet tisíc dolarů, tedy zhruba půl milionu korun. Potřebnou částku zajistili čeští dárci v rámci benefičních večerů pořádaných Evou Čerešňákovou nebo zasláním finančních darů na číslo účtu PMD.

■ Původní školní budova je stlučená ze dřeva a pobi-tá vlnitým plechem.

■ Pohled do interiéru staré školy, která už není pro hromadné akce bezpečná.

■ Chatrná konstrukce původní školy byla po útoku slonů opravena jen provizorně.

■ Biskup Kubi slavnostně žehná nové prostory školy. Budova bude mít mnohostranné využití.

Křesťanka se vztyčenou hlavou

Obyvatelé Katabari jsou příslušníci kmene Garo, jedné z etnických menšin Bangladéše a sousední Indie. Tam jich žije víc, okolo sedmi set tisíc. V samotném Bangladéši pak okolo dvou set tisíc. „Místní si s hranicí hlavu příliš nelámou a často se vydávají za příbuznými do Indie a naopak. Vlastně to dělají jako dřív, když ještě žádná hranice nebyla,“ podotýká další z účastníků výpravy Filip Breindl. (Původní rozdělení Britské koloniální Indie na muslimskou část – Pákistán a Východní Pákistán a hinduistickou část – vlastní Indie z roku 1947, vzalo za své po indicko-pákistánské válce v letech 1971–72, kdy dostal Východní Pákistán autonomii a vznikl Bangladéš – poznámka redakce). Dříve kočovný kmen se postupem času usadil a dnes se jeho příslušníci převážně věnují zemědělství. Pěstují rýži, v pohraničních horách sbírají čaj, někteří se věnují lesnictví nebo těžbě písku v náplavách řek. Až na výjimky je nenalezneme ve větších městech. Za své jediné náboženství přijali křesťanství, které zároveň utváří jejich identitu. Na rozdíl od Bangladéšanů hraje v jejich společnosti důležitou úlohu žena. „Na ulici velice snadno poznáte, koho jste potkali, bangladéšská žena jde s hlavou svěřenou, naopak křesťanka ji má sebevědomě vztyčenou,“ říká Leoš Halbrštát.

Vzdělání jako cesta z chudoby

Škola v Katabari není jediným projektem Papežských misijních děl v diecézi Mymensingh. Baromari je městečko a sídlo farnosti, do níž spadá i Katabari. V komplexu budov farního úřadu nalezneme kromě kláštera sester salesiánek také dětský domov, školu a zdravotnické středisko. Ani tyto instituce se bez zahraniční podpory zatím neobejdou. Sestry vysvětlují, že místní obyvatelé jsou natolik chudí, že si nemohou

■ Děti s napětím přihlížíjí neobvyklému dění.

dovolit platit velké příspěvky na provoz. Zdravotnickou pomoc tak poskytují zdarma, nebo jen za symbolický poplatek. Nejčastějším zraněním v oblasti je hadí uštknutí. Kdyby neexistovala nemocnice, mnoho lidí by na setkání s hadem doplatilo životem.

Velká církevní škola pro dvanáct set žáků se nachází také v samotném Mymensinghu. Je otevřená všem bez rozdílu náboženství, čehož kromě křesťanů využívá řada muslimských rodin. Zatímco v muslimské škole je na prvním místě získání náboženských znalostí, křesťanská poskytuje spíše praktické vzdělání a dovednosti pro život. Rodiče, kteří chtějí pomoci svým dětem k úspěšnějšímu životu, než mají oni sami, tak volí naprosto jednoznačně. Právě vyšší vzdělanost je jednou z cest, jak se vymanit z všudypřítomné chudoby, se kterou se Bangladéš stále potýká. Jak podotýká biskup Kubi, situace se sice pomalu zlepšuje, ale jedná se o běh na dlouhou trať.

Luděk Bárta (s využitím deníku Filipa Breindla) ■

Nástěnný kalendář Bangladéš 2017

Připravili jsme pro Vás velký nástěnný kalendář pro rok 2017. Obsahuje 12 krásných barevných fotografií, které Vás provedou celým rokem. Snímky byly pořízeny v diecézi Mymensingh během misijní cesty do Bangladéše. Darem za tento kalendář podpoříte projekty Papežských misijních děl v této oblasti. Zbývá posledních pár kusů!

Objednat si ho můžete v Národní kanceláři nebo na internetu: <http://www.missio.cz/katalog/periodika/kalendar-nastenny/banglades-2017/>

Pomozme postavit kaple v Bangladéši

„Jestliže chcete opravdu pomoci lidem, povězte jim o Boží lásce.“

Pauline Jarricot, zakladatelka Díla šíření víry

Vzpomeňme během postní doby a Velikonoce na křesťany v Bangladéši a pomozme jim vybudovat kaple, které představují zásadní místo pro jejich život. Právě zde se totiž utváří a odehrává vše, co je pro ně důležité – vědomí křesťanské identity a jednoty, osobní hodnoty, i společenské a soukromé události.

Bangladéš je chudá a přelidněná země na jihu Asie, kde se křesťanství hlásí méně než 1 % obyvatel. V diecézi Mymensingh žije 80 tisíc převážně velice chudých křesťanů, kteří se živí zemědělstvím, sezónními pracemi v lese nebo ve stavebnictví. Kaple je pro ně jediným místem, kde se mohou jako komunita setkávat. Ve vesnicích Sobokchona a Amritola bydlí 90 početných katolických rodin, které to mají do nejbližšího kostela velmi daleko. Aby místní věřící mohli navštěvovat bohoslužby a zároveň nacházeli útočiště v případech nouze, podporuje Papežské

misijní dílo šíření víry v těchto oblastech výstavbu dvou kaplí.

A právě na tento účel můžeme věnovat to, co našetříme během postní doby. Žádný dar není malý. Chcete-li katolické věřící v Bangladéši podpořit, pošlete své postní dary **do 31. 5. 2017** na účet **72540444/2700** a označte je **VS 10**. Do zprávy pro příjemce uveďte: **Bangladéš**. Zájemcům **vystavíme potvrzení pro daňové účely**.

Téměř 90 % všech bangladéšských věřících tvoří muslimové a křesťanská menšina je tak ve velké míře obklopena jejich modlitebnami. Avšak nejen z tohoto důvodu pro ně vlastní svatostánek hodně znamená. Kostel je pro obyvatele Bangladéše klíčovým místem zejména proto, že veškerý svůj život podřizují náboženství. Všechny jejich svátky, společenské i soukromé záležitosti se odehrávají v souladu s nařízeními víry. Proto je tolik důležité podporovat v těchto oblastech výstavbu křesťanských kostelů.

Za jakoukoliv pomoc Vám upřímně děkujeme!

Aktuální projekty PMDD

Papežské misijní dílo dětí v České republice v současné době podporuje v **9 zemích** celkem **77 projektů** pro **111 252 dětí**. 61 projektů se týká vzdělávání nebo křesťanské formace, nutno však podotknout, že většina projektů je zaměřena obecně na ochranu dětského života, což znamená, že z příspěvků se hradí zajištění bezpečí a střechy nad hlavou, stravování a lékařská péče, stejně jako náklady spojené se vzděláváním a socializací. Celková částka, která v roce **2016** putovala z ČR na Dílo dětí, činila cca 360 tisíc amerických dolarů, tedy více než **8,5 milionu korun**.

země	USD	počet dětí
Uganda	26 500	6 739
Zambie	62 700	23 621
Keňa	68 000	40 846
Guyana	21 000	10 104
Bangladéš	46 900	12 767
Srí Lanka	39 500	1 370
Filipíny	79 837	3 605
Sýrie	7 000	7 750
Papua N. G.	8 600	5 400

Vzdělávací projekty PMDD 2016 – přehled

země	počet projektů	USD	počet dětí	druh pomoci
Uganda	2	15 000	6 500	
Zambie	11	43 500	22 963	
Keňa	12	59 000	39 556	
Guyana	2	13 000	10 030	
Bangladéš	7	36 900	817	
Srí Lanka	8	33 000	456	
Filipíny	16	79 837	3 605	
Sýrie	2	7 000	7 750	
Papua Nová Guinea	2	4 600	540	

Druh pomoci:

pomůcky

náklady spojené se vzděláváním

křesťanská formace

uniformy

výukové materiály

stavba a provoz budov

Prestižní škola v odlehlé části Keni

Následující fotografie vyobrazuje venkovskou školu na západě Keni, jak se jí podařilo zachytit misijní dokumentační výpravě Papežských misijních děl o Velikonocích 2014. Škola se nachází v blízkosti velkého semináře sv. Matthease Mulumby v Tindinyo, kam míří pomoc českých dárců pro studující bohoslovce. Česká výprava na školu s internátem narazila náhodou. V blízkosti areálu se nachází také ubytovna pro učitele a zaměstnance semináře. Členka tehdejšího týmu PMD, plzeňská diecézní ředitelka Miriam Svobodová, si během misijní cesty psala deník, jehož prostřednictvím nám přibližuje autentické dojmy, jaké tato venkovská škola na české výpravě zanechala.

Uspořádejte výstavu Keňská škola v české škole!

Pokud vás příběh zmíněné keňské školy zaujme a chtěli byste ve vaší škole, misijním klubu nebo farnosti uspořádat výstavu těchto fotografií, kontaktujte Národní kancelář PMD. Fotografie vám budou zpřístupněny v tiskové kvalitě, abyste si je mohli sami vytisknout nebo nechat zhotovit. Pokud nám z proběhlé akce pošlete fotky a napíšete krátké povídání – rádi ho uveřejníme na misijním webu a facebooku. ■

Podívejte se na keňskou školu

Kompletní fotogalerii včetně videa z neplánované návštěvy, které ilustrují stav školství a vzdělávání v odlehlejších oblastech Keni, najdete pod odkazem <http://www.missio.cz/aktuality/kenska-skola/>

Vzdělávací projekty PMD

Podpora vzdělávání v chudých zemích představuje jednu z mála možností, jak prolomit začarovaný kruh bída a strádání, proto se na něj zaměřuje velká část projektů PMD. Pomoc je směřována také sirotkům nebo chudým dětem, jejichž rodiče tvrdě pracují na planých nebo daleko od domova, a nemohou dětem zajistit dostatečnou výchovu.

Program podpory vzdělávání dětí má variabilní symbol 540 a financují se z něj stavby, opravy či rozšiřování škol, školek, internátů, stejně jako nákup vybavení a pomůcek, uniform pro standardní vzdělávání i pro křesťanskou formaci. Často je spojen také s ubytováním dětí, kdy se pokrývají náklady na údržbu a provoz internátů, výdaje na školné a dopravu. V návaznosti na místní potřeby a situaci se z příspěvků financují i platy pedagogů, zajištění pitné vody, hygienického a sanitárního zařízení atd.

■ Chatrná budova nevydrží poryv větru ani silný déšť.

■ I dřevá tabule je lepší než žádná.

■ Školní třída druhé nejprestižnější školy v okolí.

■ Děti jsou šťastné, že se mohou vzdělávat.

Z cestovního deníku Miriam Svobodové

Úterý 15. 4. 2014

Dnes jsme celé dopoledne a kousek odpoledne natáčeli rozhovory se studenty a pak s rektorem semináře sv. Matthiase Mulumby v Tindinyo. Studenti měli zrovna ten den sportovní odpoledne (včera bylo pracovní) – hráli fotbal, volejbal, basket a hráli to dobře. Je na nich poznat, že nesedí celý den u počítače, umí běhat, skákat, užívají si hru a nevidíme tu obéznější lidi.

Pak nás rektor, který si dal zrovna svůj pravidelný jogging, vzal podívat se ještě na plantáž, kde pěstují studenti kukuřici a čaj. Bylo to zajímavé, ale ještě zajímavější, byla internátní škola (Christ the King Academy), kterou nám ukázal jen tak mimochodem. Teda to byl fakt šok – dřevěné baráky (rozbité) bez oken, třídy velikosti 5 × 5 m pro cca 30 dětí jen s deskou na zdi a pár lavicemi, záchody bez mísy, kuchyň – jen ohniště na zemi, školní zvon – disk od kola. Děti si hrály v prachu, ale byly veselé. Je jich tam 250 a platí ročně cca 110 dolarů jako školné. A rektor říkal, že tahle škola je 2. nejlepší v okolí a že je o ni veliký zájem. Nepředstavitelné pro našince. Ukazoval nám to proto, že většina jeho seminaristů z takových poměrů pochází a zase se tam vrátí...

Vaše aktivity na pomoc Bangladéši

Na podporu misíí se v průběhu celého roku koná mnoho aktivit, do nichž se zapojují malí i velcí, věřící i nevěřící. Ze srdce děkujeme vám všem, kteří se na nich podílíte. Velice si vaší podpory vážíme a zároveň jsme rádi, pokud nám o svých akcích dáte vědět, abychom je v předstihu mohli avizovat na webu missio.cz nebo na misijním Facebooku, stejně jako uveřejňovat zprávy z proběhlých akcí.

Loni jste uspořádali mnoho akcí, jejichž výtěžek jste poslali na Bangladěš, kam v roce 2016 směřovala naše hlavní pozornost. Žádná pomoc není malá ani zbytečná. Přesto bychom nyní chtěli zmínit dvě akce, které jsou mimořádné svým přesahem, a postupně se staly velkou společenskou událostí – Misijní jarmark v České a Ples pro Tebe v Ústí nad Orlicí.

Jeden z dlouholetých charitativních jarmarků na podporu misíí pořádá jihomoravské Neformální sdružení jarmarečníků. Na začátku stálo jen malé farní společenství, ale v průběhu let přibýlo organizátorů i návštěvníků, takže dnes se může pyšnit tím, že se z něj stala tradiční a návštěvníky vyhledávaná akce, pravidelně pořádaná na svátek Krista Krále poslední neděli před adventem. Organizátoři i prodejci vše připravují bez nároku na honorář a celý výtěžek odchází na podporu Papežských misijních děl. A protože akci navštěvují stovky lidí, utržená částka je vždy velmi vysoká. V roce 2012 dokonce poprvé překročila hranici sto tisíc. Na podporu Ugandy se tenkrát vybralo 111 tisíc korun. Tento rekord se udržel až do roku 2016... ■

Připravujete misijní akci? Pozvěte na ni i ostatní!

Pozvánky na akce vkládejte zde: <http://www.missio.cz/akce/oznamit-konani-akce/> nebo nám o jejím konání napište do Národní kanceláře. Článek po akci, včetně fotografií, můžete sami vložit na misijní web prostřednictvím odkazu: <http://www.missio.cz/akce/zhodnoceni-probehlych-aktivit/> případně ho mailem poslat na pmd@missio.cz. Kromě tradičních akcí existuje spousta inspiračních aktivit, které jste si ve svých farnostech vymysleli sami. V některém z příštích zpravodajů se na ně zaměříme. Oblibu získaly koncepty **Misijních kaváren** nebo cukráren. V Ústí nad Orlicí vymysleli **Misijní ples**, z něhož se stává tradiční a navštěvovaná akce, která vloni také přinesla rekordní výtěžek na podporu PMD.

■ Podnikáte nějakou aktivitu na podporu misíí? Dejte o ní vědět i ostatním a inspirujte je!

Štědrá pomoc dětem do Bangladéše v České

Ve dnech 19.–20. 11. 2016 se v sokolovně v České uskutečnil 16. ročník farního charitativního jarmarku, který je každoročně konaný ve prospěch Papežských misijních děl. Pořádající Neformální sdružení jarmarečníků letos vybralo projekt na podporu vzdělávání a zdravotní péče v diecézi Mymensingh v Bangladéši.

■ Proslulý jarmark láká velké množství návštěvníků.

■ Vlajčky ukazují, kam putovaly výtěžky z jarmarků v uplynulých letech.

■ Do výroby zboží se zapojily všechny generace – toto jsou keramické rybky školních dětí.

Do výroby zboží do prodeje na jarmarku se zapojila spousta dobrovolníků – od dětí z mateřské školy až po seniory. A skutečně bylo z čeho vybírat! Samozřejmostí je už sobotní neprodejní výstava zboží, které musí být ručně vyrobené a do prodeje darované. Program výstavy doplnila beseda s národním ředitelem PMD Leošem Halbrštátem o jeho misijní cestě do Bangladéše. Zvláštností tohoto jarmarečního programu byl první ročník charitativního Běhu pro Bangladéš, kterého se navzdory nepříznivému počasí zúčastnilo 71 běžců (+ 1 pes), kteří dobrovolným startovním přispěli k výtěžku celého jarmarku.

V neděli byl již samotný jarmark zahájen požeňáním duchovních správců vranovské i kuřimské farnosti a prodávající i nakupující se mohli vrhnout do proudu zábavy. Kromě samotného nákupu zde byla možnost se občerstvit, nechat si zhotovit vlastní portrét, či si užít malování na obličeje. Z pódia nás oblažovala hudební vystoupení několika těles, tvořených místními muzikanty a zpěváky.

Letošní výtěžek činil 121 505 Kč, což je v historii jarmarků v naší farnosti rekordní částka.

Bára Jordanová ■

Kdy bude příští jarmark?

V pořadí již 17. farní charitativní jarmark v České se uskuteční na neděli Krista Krále **26. 11. 2017.**

■ Účastníci 4. Plesu pro Tebe poprvé zaplnili velký sál ústeckoorlického kulturního domu a vybrali na potřeby misíí rekordní částku.

Čtvrtý ročník Plesu pro Tebe překonal několik rekordů!

Štědrou ruku měly více jak tři stovky návštěvníků čtvrtého Plesu pro Tebe, jehož pořadatelem byla 26. listopadu 2016 Římskokatolická farnost v Ústí nad Orlicí ve spolupráci s Papežskými misijními díly. Čtvrtý ročník charitativní akce podpořilo také Město Ústí nad Orlicí a jeho příspěvková organizace Klubcentrum.

Sázka na větší sál se vyplatila

Nápad pomoci vybraným charitativním projektům se zrodil u mladých členů farnosti a přibližně třicet z nich zajišťovalo v pořadí čtvrtý ples, který stejně jako předchozí rok hostil Kulturní dům v Ústí nad Orlicí. První dva ročníky v nedalekých Říčkách v podhůří Orlických hor hodnotili pořadatelé jako vydařené, ovšem sázka na větší sál se jim jednoznačně vyplatila. Také díky masivnější propagaci se podařilo návštěvnost z roku 2015 ještě navýšit. „*Prodali jsme 265 lístků, když tomu přičteme pořadatele a vystupující Black Band, dostaneme se k číslu vyššímu než 300. A to je každopádně úspěch,*“ hodnotila za pořadatelský tým Dominika Javůrková.

Papežská misijní díla zastupoval na sobotním plesu jejich národní ředitel Leoš Halbrštát, kromě něj pozdravila přítomné také královéhradecká diecézní ředitelka Bronislava Halbrštátová, děkan zdejší farnosti Ladislav Brokeš, senátor Petr Šilar a místostarosta Ústí nad Orlicí Michal Kokula. Prvně jmenovaný, který se zúčastnil slavnostního otevření školy pro bangladéšské děti v Katabari postavené z příspěvků od českých dárců, v rámci své přednášky představil návštěvníkům dobročinné aktivity, které Ples pro Tebe tentokrát podpoří. „*Papežská misijní díla mají rozjeté projekty v mnoha zemích, ale pro každý rok je vybraná jedna z nich jako hlavní, pro rok 2016 je to právě Bangladéš,*“ vysvětlila Dominika Javůrková.

Black Band tradičně, aukce poprvé

Ples pro Tebe v některých ohledech neměl „zaběhnuté pořádky“ – stejně jako v předešlých letech se představil návštěvníkům swingový orchestr Black Band z místní Základní umělecké školy Jaroslava Kociana pod vedením Lindy Gregarové a druhou polovinu večera hrála k tanci a poslechu skupina Tiger Swing. Nechybělo předtančení v režii místní mládeže, bohatá tombola či fotokoutek.

Vůbec premiérově se ovšem konala aukce vybraných darů, které věnovali někteří ze sponzorů – malíř Jan Diviš, fotograf Petr Wagenknecht, duchovní Zbigniew Czendlik či Zdeněk Velebný, majitel úspěšné firmy podnikající v oblasti vyšívání. Dražba nakonec vynesla částku přesahující 6 tisíc korun a ředitel Klubcentra Karel Pokorný, který aukci vedl, si její výsledek pochvaloval. „*Potěšila mě vstřícnost dárců, které jsme oslovili. Myšlenku dobročinné aukce nadšeně podpořili a díky nim jsme mohli poprvé program plesu rozšířit o další rozměr. Dražba se vydařila a přinesla nemalý obnos pro dobrou věc. Ukázalo se, že do budoucna může tato nová aktivita přivést potencionální mecenáše. Osobně jsem si licitování po letech užil a věřím, že se nenudili ani návštěvníci plesu. Hluboce se skláním před nadšením a nasazením*

■ Součástí předtančení bylo i stínové divadlo.

mládežníků z farnosti, kteří tento výjimečný ples již počtvrté připravili,“ hodnotil po skončení plesu.

Spokojeni mohou být také všichni pořadatelé Plesu pro Tebe, jehož výtěžek poputuje do Bangladéše. Výsledná částka atakovala šedesátitisícovou hranici, činila přesně 59 135 korun a překonala výrazně předchozí ročníky. Podle Dominiky Javůrkové je takový výsledek nejlepším impulzem pro Ples pro Tebe s pořadovým číslem 5. „*Pevně věříme, že se bude konat, takže za rok výtěžek poputuje opět do té země, která bude vybraná jako hlavní cílová země Papežských misijních děl,*“ dodala.

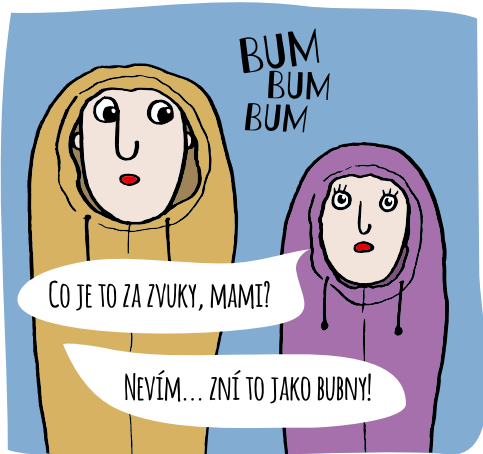
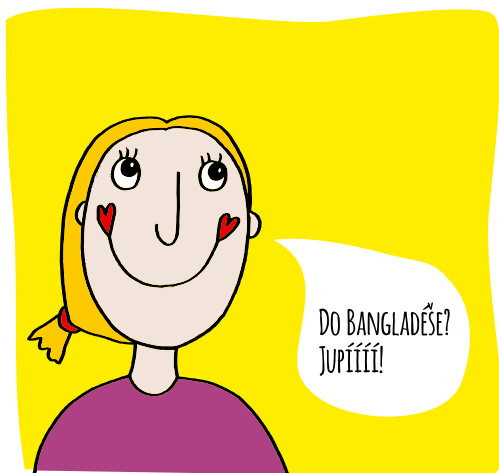
Mgr. Jan Pokorný ■

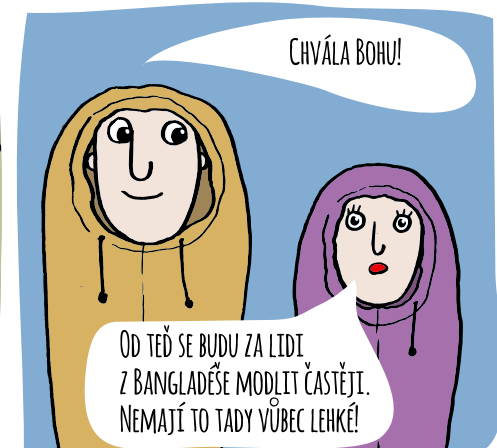
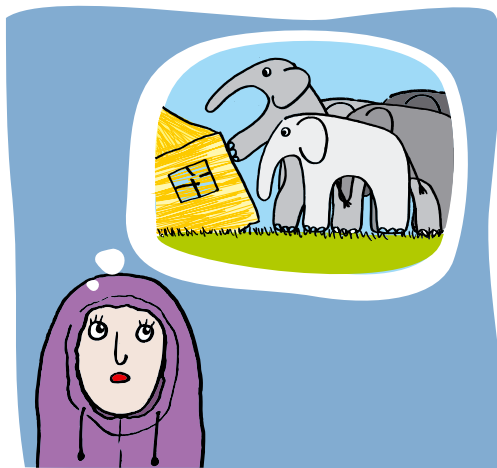
Nové misijní materiály

Kovové placky na připnutí

Pokud přemýšlíte, jak zviditelnit svou misijní činnost, můžete si připnout na klopou nebo tašku reklamní placku (tzv. button) na podporu misíí. Placky nabízíme v několika provedeních. Aktuálně jsou k dispozici motivy: Missio s hlavičkami dětí představujících jednotlivé světadíly, barevné logo Papežských misijních děl a barevné logo Papežského misijního díla dětí. Průměr každé placky je cca 5 cm.

6. Misijní den v Chocni

■ Farnost v Chocni společně s Papežskými misijními díly uspořádaly v sobotu 24. září 2016 Misijní den, který se konal už poštěstě.

■ Programem v kostele sv. Františka Serafinského provázela královéhradecká diecézní ředitelka Bronislava Halbrštatová.

■ Národní ředitel PMD Leoš Halbrštát vyprávěl o misiích v Bangladéši, kam se v srpnu 2016 vypravil na pozvání biskupa z Mymensinghu. Na závěr svého povídání si připravil ukázky typických předmětů, které si odsud přivezl – barevné šátky a ozdoby, ale také speciální čelenku, kterou nosí ten, jemuž je prokazována zvláštní úcta.

■ Aktivní část Misijního dne se odehrávala především na farní zahradě, kde bylo pro děti připraveno misijní putování po pěti kontinentech, rukodělné tvoření i občerstvení.

■ Pro všechny přítomné bylo připraveno také bohaté občerstvení a oběd, dokonce v bezlepkové variantě, za což patří všem choceňským hospodyňkám velký dík.

■ Kateřina a Martin Rýznarovi dali nahlédnout do zákulísí natáčení Missio Interview. Tento pořad je součástí Misijního magazínu pravidelně vysílaného na TV Noe.

■ Během bohoslužby byli přijati do Papežského misijního díla děti noví misionáři, kteří veřejně slíbili, že budou s odvahou a radostí svým životem hlásat evangelium a každý den v modlitbě prosit za chudé děti v misích.

■ Dopolodní program v kostele byl zakončen divadelní scénkou o Abrahámovi a Izákovi, kterou navrchilo choceňské Misijní klubko.

■ Zábavnou část měla na starosti mladá kapela Smile Back z Letohradu, která svými písničkami strhla většinu přítomných k tanci.

■ Misijní den byl zakončen slavnou mší svatou. Celebroval ji královéhradecký biskup Jan Vokál a hudebně doprovázela schola Missio z Letohradu a okolí.

■ Po celou dobu setkání probíhal v kostele Misijní jarmark® společně s nabídkou misijních materiálů, mezi nimiž byl i nový Misijní kalendář 2017 a také nedávno vydaná kniha pro děti Misionářka lásky – Vyprávění o Matce Tereze (více o vzniku knihy se dočtete v Misijním zpravodaji č. 22, který vyjde na podzim 2017).

Být v kůži misionáře a postavit kostel

Co znamená být opravdovým misionářem? První říjnovou sobotu loňského roku si to do středočeského Nymburka přijelo vyzkoušet několik stovek dětí i dospělých, kteří se vydali na Misijní kongres.

„Misionář nese Krista druhým, proto je hlavním úkolem dětí na tomto kongresu postavit kostel. Je to místo, kde se Kristus proměňuje a přichází na tento svět znovu a znovu,“ vysvětlila stěžejní myšlenku akce pražská diecézní ředitelka sr. Angelika Pintířová, která setkání organizovala společně s farností Nymburk. Aby se této velké výzvě dokázaly děti postavit, musely nejen spojit síly, ale také vyvinout velké úsilí a trochu se překonat.

„Na Misijní kongres jsme se poctivě připravovali celý půlrok. Postupně jsme se seznamovali s některými misionáři, kteří neváhali odevzdat svůj život Pánu Ježíši. Jsou pro nás velkým vzorem a příkladem,“ prozradila sestra Serafína z budějovického Misijního klubka.

Účastníci kongresu se do jeho dějiště sjeli ze všech koutů republiky. Ti, co byli z daleka, si už při ranním vstávání ověřovali, co všechno ve skutečnosti znamená mít misijního ducha. A tak i budějovičtí, stejně jako všichni ostatní, kteří neměli Středočeský kraj coby kamenem dohodil, museli na své misijní cestě vydržet i trochu nepohodlí: „Vlak z Českých Budějovic do Prahy odjízďel již v 5 hodin ráno. A tak jsme po vzoru našich misionářů odvážně vyskočili z postelí a rychle se vydali na vlakové nádraží. Cestování bylo ještě trochu ospalé, ale v Praze při přestupu na rychlík do Nymburka jsme potkali další malé misionáře a to nám dodalo elán. V Nymburce jsme se zaregistrovali a našli si místo v kostele sv. Jiljí,“ popsala sestra Serafína.

Dělte se o naději a nebojte se podávat svědectví o Pánu

Právě gotický kostel sv. Jiljí a přilehlé náměstí se staly hlavním centrem dění. Zahajovací mši sloužil pražský biskup Karel Herbst společně s místním duchovním správcem P. Jaroslavem Krajlem, národním ředitelem PMD jáhnem Leošem Halbrštátem a dalšími kněžími. Účastníky po mši pozdravil také starosta Nymburka Pavel Fojtík, který je zároveň i jedním z farníků.

■ Stanovištěm kongresu tvořily kulisy nejceněnější nymburské památky.

■ Kongresové dění se neslo v duchu hesla: „Celou zemi ať naplní Boží sláva“.

■ Biskup Karel Herbst slavnostně přijal do Papežského misijního díla děti 16 nových členů.

Hlavní celebrant biskup Herbst ve svém kázání připomněl, že je důležité dělit se o naději a svědčit o Pánu Ježíši, i když si myslíme, že se tím před většinou nevěřících můžeme shodit. Ale pokud Ho nezapřeme, On se k nám zase přízná před svým Otcem. Proto otec biskup ocenil, že si děti z Misijních klubek vybraly cestu služby Kristu, která je tou nejlepší volbou.

O hudební doprovod se již tradičně postarala schola Missio pod vedením královéhradecké diecézní ředitelky Bronislavy Halbrštátové, jejíž nadšení a radost se záhy přenesly na ostatní účastníky.

Putování pro ty, co se nebojí překážek

Po mši vznikl prostor pro odpočinek a vesele-poučné divadelní představení, připravené Misijním klubkem z Brna. Byl to také čas vhodný na posílení se zásobami z domova, protože v pravé

Celostátní misijní kongresy dětí

Konají se jednou za tři roky (vždy koncem září či začátkem října a pokaždé v jiné diecézi), jsou vrcholnou akcí dětí zapojených do PMDD, které předchází půlroční příprava. Malí misionáři na nich zažívají pocit sounáležitosti a propojení se s ostatními ve společné práci, zároveň mají příležitost se vzájemně poznat či podpořit. Vedoucí misijních skupinek zde mohou načerpat nápady a inspiraci pro další práci s dětmi, získat kontakty, případně navázat spolupráci s Klubky ze svého okolí. Důležitým aspektem je i prožití radosti ze společně strávených chvil při hře a modlitbě, a možnost blíže poznat zajímavá místa naší země.

■ Spontánní odpovědi malých misionářů pobavily i starostu Fojtíka.

■ Diecézní ředitelka pražské arcidiecéze sr. Angelika Pintířová seznamuje účastníky s programem.

poledne už na všechny čekalo to hlavní – náročné putování Nymburkem za postavami pěti misionářů. Prostřednictvím her inspirovaných skutky milosrdenství jim bylo postupně odhalováno, co vše v sobě může ukrývat tzv. misijní poslání.

A že to nebylo jednoduché, přiznává již zmíněné budějovické klubko, které se s námi o bezprostřední dojmy z kongresu podělilo: „*Opravdu to bylo putování. Náročné, určené nikoli pro ‚vlažné‘, ale ‚zapálené‘ misionáře, kteří se nezaleknou jen tak nějakých překážek.*“

Pro účastníky kongresu totiž bylo připraveno celkem 11 stanovišť s různou obtížností úkolů – 5 katechetických a 6 akčních. Na každém z nich se děti něco dozvěděly a zároveň měly úkol, za jehož splnění dostaly kartičky Kintuadi. Ty pak mohly směnít u bankéře za speciální platidlo, kterým postupně přispívaly na stavbu kostela.

Misionář je ten, kdo...

Ta hlavní, katechetická stanoviště připravená pražskou farností Sv. Ignáce, přibližovala pět aspektů křesťanství - Stvoření, Modlitbu, Cestu, Kříž a Pěči o člověka. Patronem každého z nich byl jeden misionář, který daný aspekt symbolizoval, a někteří z nich byli dokonce českého původu.

Proč Nymburk dostal přednost před Prahou

Pořadatelem kongresu tentokrát byla pražská arcidiecéze a volba hlavního města by se zdála logická. Sestra Angelika však vysvětluje, proč nakonec padla volba právě na Nymburk: „*V Praze se pořád něco děje. Nymburk leží ve středu Čech, má dobrou dopravní dostupnost a řadu významných památek, v čele s nádherným gotickým kostelem sv. Jiljí a středověkým opevněním. Současně je tam výborné zázemí, co se týká aktivity místního Misijního klubka i farníků, o něž se organizace kongresu mohla opřít.*“ Vedoucí nymburského klubka Jiří Podruh k tomu dodává: „*Na diecézním setkání klubek v Benešově v roce 2014 jsem se naši mládeže ptal, zda by se chtěli kongresu zhostit. Tou dobou již bylo po vydařeném farním táboře, a tak jejich odpověď zněla ano! V této souvislosti je nutno zmínit i P. Jaroslava Krajla, jehož zapálení pro dobrou věc, jednání*

■ Vyprávění na téma Kříže poslouchaly děti se zaujetím.

■ Nejdelší cestu podnikli malí misionáři z Českých Budějovic.

„Chtěli jsme dětem ukázat, proč šel misionář do misíí. A že misionář je ten, kdo se zajímá o stvoření, ten, kdo se učí znát nové cesty k jiným lidem nebo nové jazyky, aby se přiblížil druhým.. Proto se potkaly například s misionářem, který popsal stopy Amazonky a narodil se v Trutnově, nebo s misionářem, který ošetřoval nemocné. Misionář je také ten, kdo se zajímá o člověka a je ochoten nasadit svůj život,“ říká sestra Angelika a pastorační asistentka Tereza se přidává: „Na životě misionáře ukazujeme i to, jak si vyměňovali svoje dary. Třeba jezuitský misionář Matteo Ricci se od Číňanů učil jazyk, a on sám je zase vyučoval modlitbě.“

Téma Kříže bylo spojeno s dalším jezuitou Františkem Xaverským. Děti se na tomto stanovišti dozvěděly, v čem je smrt na kříži jedinečná a co znamená život s Bohem. Na jiném stanovišti se zase setkaly s českým rodákem Samuelem Fritzem, který odjel na misie do Amazonie. Mohly nahlédnout nejen do jeho životního příběhu, ale také do autentického misijního kufří s předměty potřebnými na sloužení bohoslužby v cestovním vydání. Sestával z kalicha, pateny, pultu, misálu, svícnu, ciboria a kříže.

Původní hra nazvaná Missioland, při níž poprvé měly děti postavit kostel, byla vymyšlena v roce 2015 jako dětský program na Dny víry v Praze. Posléze byla úspěšně vyzkoušena na táboře a nymburský kongres byl třetí příležitostí, jak dětem ukázat, co kostel je, proč do něj

s městem i poskytnutí zázemí na faře bylo dalším důležitým opěrným bodem, bez nichž by se organizace neobešla, stejně jako bez podpory ze strany jednotlivců – ať už se jednalo o sponzorství, pomoc s grantem, zajišťování ubytování, nebo dobrovolnou výpomoc při samotném kongresu.“

Oficiální akce Papežských misijních děl se konají pokaždé na jiném místě proto, aby se jejich návštěvníci seznamovali nejen se životem církve v různých koutech naší země, ale také se samotnou Českou republikou. Tento „bonus“ v podobě možnosti poznávat nová místa naší vlasti, potvrzují účastníci, kteří se v půvabném středočeském Nymburce díky kongresu ocitli poprvé, a byli jeho malebnými zákoutími ohromeni. Nahrávalo tomu i téměř letní počasí (navzdory kalendáři s datem 1. října), velice vstřícný přístup místních obyvatel a celkově přívětivá atmosféra. Někteří se proto netajili tím, že by se v budoucnosti rádi do Nymburka vypravili znovu, jen tak, třeba na rodinný výlet.

■ S městskými policisty si děti zkoušely uspávání zaběhnutých divočáků.

■ Na stanovišti vojenských kaplanů trénovaly základy první pomoci.

chodíme, a kolik různorodého úsilí za vybudováním této stavby stojí. „*Máme s touto hrou výborné zkušenosti, protože formou, která oslovuje věřící i nevěřící, můžeme něco sdělit o Pánu Bohu a křesťanství,*“ vysvětlila pražská pastorační asistentka Tereza. Na akci PMD se potvrdilo, že jedny kulisy lze uzpůsobit různým podmínkám a využít podle svého záměru, proto po skončení kongresu Terezu a její kolegy z Katechetického střediska a duchovní správy kostela Sv. Ignáce čekalo vypracování metodické příručky, jak využívat tuto variabilní hru pro další pastorační.

Prolnutí dvou světů

Vedle katechetických stanovišť na děti čekala i stanoviště akční, která připravila nymburská farnost ve spolupráci se skauty, hasiči, městskou policií, katolickou mládeží, salesiány a sportovci. I tato stanoviště měla obrovský úspěch. Děti si mohly prohlédnout hasičskou stanici, vůz i speciální techniku. Některé měly štěstí, protože zažily opravdový výjezd hasičů k nehodě.

Na stanovišti basketbalistů si ověřily svoji obratnost při hře s míčem, u salesiánů a skautů byly nadšené hrou „Napominání hříšníků“ a „Skutky milosrdenství“. „*Nápad vtáhnout policejní stanoviště do Misijního kongresu je myšlenka aspirující na odměnu,*“ ocenila originalitu pořadatelů brněnská diecézní ředitelka Jana Zehnalová.

Fenomén nymburského basketbalu

U basketbalového stanoviště, které vyjednal spoluorganizátor kongresu Jiří Podruh, se ještě na chvíli zastavme, protože nymburští hráči košíkové jsou ve sportovních rubrikách pojmem.

Původně sokolská historie klubu se začala psát ve 30. letech minulého století a už od počátku byla poměrně úspěšná. Zabrzdilo ji až poválečné období, kdy se klubu finančně nedařilo, a nejvyšší soutěž na dlouhou dobu opustil. Opravdové úspěchy však na nymburskou košíkovou čekaly až v novém tisíciletí. Klub, který dosud měl jen poloprofesionální tým, využil možnosti odkoupit postup z druhé ligy do první, a začal poměřovat své síly s nejlepšími basketbalovými kluby v zemi. To od něj však vyžadovalo, aby se zcela profesionalizoval. Málokdo asi tušil, že přerod amatérů v profesionály odstartuje slavnou éru nymburského basketu, která trvá už patnáct let.

V prvním roce působení v nejvyšší basketbalové soutěži sice Nymburk skončil na 10. místě, ale záhy se prokázalo, že tým má špičkovou úroveň a mezi nejlepší patří právem. Od roku 2004 až do současnosti je z pozice Mistra Národní basketbalové ligy nikdo nesesadil. Ač se to zdá těžko uvěřitelné, faktem je, že nejmenší středočeské okresní město má už 13 let v řadě nejlepší basketbalový tým v republice, který se může pyšnit nejednou účastí v prestižních evropských pohárech.

A tak přestože stanoviště pro sportující misionáře bylo nakonec pod patronátem „pouze“ hráčů basketbalové akademie, možná, že i oni se jednoho dne proboují do nejvyšší soutěže a budou patřit mezi šampiony jako jejich starší kolegové.

Celý rozměr člověka

Dvanáctým neoficiálním zastavením se stala zmrzlinárna, kde se účastníci při náročném putování často občerstvovali. Kongres tak obsáhl celého člověka – jak vyšší duchovní rozměr, tak vynaložení úsilí, a nakonec i potěšení pro tělo v podobě zmrzliny nebo pizzy.

Trasa vedla po nejcennějších památkách Nymburka a kongres se tak zcela přirozeně propojil se samotným životem města. Náhodní kolemjdoucí, turisté i cyklisté zvědavě nakukovali do jindy nepřístupných míst, jako byl např. kostel sv. Jana Nepomuckého, a někteří se také neplánovaně zúčastnili úvodní mše svaté nebo se dokonce zcela spontánně zapojili do aktivit jednotlivých veřejně přístupných stanovišť.

Vyvrcholením celé akce byla společná stavba kostela, na kterou bylo potřeba přispět 20 tisíci kartiček. Společnými silami se to nakonec podařilo. A protože se děti opravdu snažily, získaly dostatečné prostředky také na „zaplacení“ oltáře a zvonu. Domů si pak odnesly spoustu kartiček Kintuadi, které mohou využít k různým hrám. ■

■ Zmrzlinárna se zcela přirozeně proměnila ve dvacáté stanoviště kongresu.

Co s kartičkami Kintuadi?

Kintuadi jsou kartičky pomoci. Děti je získávají od svých rodičů a vedoucích, pokud si něco odřeknou a hodnotu odřeknutého věnují na misie pro chudé děti. Z kartičky odtrhnou ústřížek, se zbytkem si hrají. Z ústřížků si lepí obrázky, soutěží s ostatními, kdo nasbírá více ústřížků apod. Zbytek kartičky s obrázkem a veršem slouží k výměně, jako záložka nebo při větším počtu ke hře. 31 návodů na to, jak větší množství kartiček využít, najdete zde: <http://www.missio.cz/pro-deti/aktualne-deti/kintuadi-a-co-s-nim/>

■ Kartičky Kintuadi symbolizují nejen pomoc, ale dají se využít i k různým hrám.

Malé dny víry v Nymburce

Podporovat misie nemusí nutně znamenat jen přispívat na ně finančně. Modlitba a šíření radostné zvěsti jsou neméně důležité. Nymburský kongres měl v tomto ohledu jednu velice ceněnou zvláštnost, dalo by se říct až přidanou misijní hodnotu.

O co konkrétně se jednalo, výstižně shrnula pražská diecézní ředitelka a spoluorganizátorka sr. Angelika Pintířová: „*Jedním z nejcennějších prvků nymburského Misijního kongresu dětí byl jeho ekumenický rozměr, přirozené prolnutí ‚věřícího‘ a ‚nevěřícího‘ světa a maximální podpora samotného města a místních lidí, za což bych chtěla poděkovat zejména Jiřímu Podruhovi, vedoucímu Misijního klubka z Nymburka, který se o toto jedinečné propojení zasloužil. Tento kongres tím měl i svůj vnitřní misijní rozměr, a já jej považuji za takové ‚malé dny víry v Nymburce‘, protože se do něj zapojila spousta lidí z ulice, kteří náhodně procházeli kolem a chtěli vědět, co se děje.*“

Velké kouzlo malého města

Nymburský farník Jiří Podruh však připouští, že nápad propojit při organizování kongresu křesťanské setkání s životem města měli od samého začátku: „*Vždyť jsme misionáři. Na kongrese v Českých Budějovicích před třemi lety se prolнула katolická misie s organizacemi, které na křesťanském základě staví – charita, řehole atd. My jsme chtěli jít trochu dále. Nymburk není krajské město, a v tom byl ten obrovský rozdíl. Věděli jsme, že sami na to nestačíme. Očekávali jsme minimálně šest set dětí. A takové akce si město s patnácti tisíci obyvateli nemůže nevsímnout.*“

A protože je Nymburk nejmenším okresním městem ve Středočeském kraji, nebylo nijak složité kontaktovat organizace, které by se do Misijního kongresu mohly zapojit. Tím se zdánlivá prvotní nevýhoda nakonec stala velkou výhodou: „*Je to kouzlo maloměsta, kde se vždy někdo s někým zná, vše je vzdálenostně blízko,*“ poznamenává Jakub Jaksch, který zařídil jak kontakt s vojenskými kaplany, tak i sponzorské vytištění hracích karet a modlitební kostky, o níž se více dozvíte už v příštím čísle Misijního zpravodaje.

Kritéria výběru vhodných organizací se nabízela sama – tj. hlavně připravenost na cílovou skupinu, kterou byly děti. „*Policie, skauti, basketbalisté, katolická mládež, salesiáni i hasiči jsou připraveni na práci s dětmi, resp. na jejich výchovu. Takže příprava programu pro ně nebyla žádným problémem,*“ dodává Jiří Podruh s tím, že spolupráce se všemi těmito organizacemi byla na vysoké úrovni: „*S vojáky byla výborná domluva. Odpověď: ‚Rozumím, provedu,‘ přiváděla nás nezasvěcené do úzkých. Dnes mohu říci, že zbytečně.*“

Pohled z druhé strany

A tak díky paní Nehybové a panu Čapkovi, kteří se zasloužili o policejní, hasičské a skautské stanoviště, nebo otci Privaroví, díky němuž se do akce zapojili Maltézští rytíři a salesiáni, se na nymburském kongrese mohl prolnout „věřící“ a „nevěřící“ svět. „*Oslovila jsem městskou policii a obecní úřad, a ti byli okamžitě pro. Domluva byla jednoduchá a ohlas byl pak takový, že bylo znát, že děti z těchto křesťanských komunit mají jistý x-faktor, na který už jsme mimo tuto komunitu zapomněli. Je to určitá kázeň a klid, který z těch dětí vyzařuje, i když lumpačí,*“ zhodnotila Hana Nehybová, ředitelka nymburské Charity, která zajišťovala i dobrovolníky na výpomoc do

kuchyně a na faru. „Po kongresu jsem se zástupci organizací ještě hovořil a v rámci mých díky projevovali otevřenost spolupráce pro příští setkání. Z toho mi vyplývá jen spokojenost a radost, kterou jim říjnová sobota přinesla,“ dodává Jiří Podruh.

Dosud nepoznanou silnou osobní zkušenost s propojením občanského a církevního života občas měli i lidé z opačného spektra, tedy ti, pro které bylo bezprostřední setkání s církví něčím zcela mimořádným. „Když jsme byli s dětmi na hasičském stanovišti, dvě hasičky si zrovna povídaly, jaký to je obrovský zážitek pro nevěřící hasiče vidět zblízka faráře v civilu s kolárkem. Když tam k nim na stanoviště přišel první, byly z toho úplně vedle. A když pak viděly řádové sestry s dětmi, málem ztratily řeč,“ usmívá se brněnská diecézní ředitelka Jana Zehnalová a doplňuje: „Možná právě svědectví života účastníků, kteří si ani nepřipustili nějakou výjimečnost, bylo obrovské ovoce a dar Kongresu nevěřícím.“

Zázemí nelze zajistit bez obětavých lidí

Dobrá organizace se však nikdy neobejde bez dobrého zázemí, které tvoří obětaví a spolehliví lidé. Obvykle nejsou na očích a jejich servis považujeme tak nějak za samozřejmý – že máme kde složit věci, že je připravený čaj i občerstvení, že nás čeká teplý oběd, že máme vyznačenu cestu, abychom nebloudili neznámým místem... Ale kdo někdy pořádal akci pro větší množství lidí, tak moc dobře ví, že každý jednotlivý balónek musel někdo nafouknout, každý plakát někdo vylepit, někdo jiný zase namazat a obložit housky, udělat výzdobu v kostele, připravit

■ Postavit kostel, je velká věc...

■ ...což poznali na vlastní kůži i malí misionáři.

■ Vojenští kaplani učili děti základy první pomoci.

a vytisknout materiály, nacvičit písničky, zarámovat soutěžní obrázky, obsluhovat misijní stánek, podávat informace nebo dohlížet na bezpečný přechod frekventovaných komunikací.

„Na organizaci se podílelo kolem stovky lidí a na faře jsme měli úžasné zázemí. Všichni se maximálně vydali, aby se společně dílo vydařilo,“ oceňuje sestra Angelika: „Vše vyžadovalo spolupráci, nasazení a ukázněnost. I v čase. A opravdu akce měla spád, i když to pro všechny, včetně samotných dětí, bylo náročné. Protože najít a obejít všechna stanoviště, něco tam splnit a získat 20 tisíc kartiček, není jen tak. Ale postavit kostel je velká věc!“

To vše potvrzuje i další z organizátorů Jiří Podruh: „Kuchaři a celý podpůrný tým, kteří vytvářeli zázemí, byli farníci a pracovníci nymburské charity. Charitní pomocníci si mimochodem také pochvalovali klidný průběh setkání, ale zejména ukázněnost dětí. Zázemí na faře vzniklo z nápadu oslovit místní sponzory – pekaře, pizzeře a řezníka. Tím se nám povedlo nakrmit pomocníky a pomocnice (ovšem asi ne všechny) na stanovištích a ostatní pomáhající personál. Dozor na přechodech všichni běžně potkáváme, a tak touha zajistit hladký průchod šesti set dětí městem nás přiměla ptát se po této službě. U nás ji zajišťuje městská policie, tudíž to byla otázka jednoho jednání o stanovišti.“

A přestože se očekávání ohledně počtu účastníků nakonec nenaplnila a dorazila jich jen zhruba třetina, ohlas byl i tak velký.

Boží pomoc v detailech

Nymburští i sestra Angelika závěrem shodně připouštějí, že nic by nebylo možné, pokud by nad tím vším nebděla ona pověstná „vyšší moc“. „V detailech cítím velkou Boží pomoc. Zřetelně jsem při organizování této velké akce cítila, že když člověk opravdu upřímně dá vše, co má, Bůh se za to postaví,“ přiznává Angelika Pintířová. „Co lze dodat? Aleluja! Bohu díky! ... nejen za počasí, které nám všem dopřál. Nevidaně přesný byl zásah Jeho ruky, když se ochladilo a začalo pršet až večer, kdy bylo všechno uklizeno a každý už odpočíval,“ uzavírá hodnocení nymburského kongresu Jiří Podruh.

Rubriku připravila Veronika Pavlů ■

Fotografie: archiv PMD, Člověk a víra – M. Novotný, L. Horníková ■

■ Propojení církevního a světského prostředí přineslo obohacení pro všechny, kteří se kongresu zúčastnili.

■ Děti z Misijních klubek v Rousínově a Vyškově při jedné z her na misijním táboře v Bartošovicích v Orlických horách.

■ V Dobré Vodě v Novohradských horách patřilo mezi úkoly dětského programu o svaté Bakhitě také bezpečné převezení kamarádů v loďce na druhý břeh.

Ze života Misijních klubek

Na následujících stranách bychom chtěli zrekapitulovat uplynulý půlrok činnosti Misijních klubek. Pravda, snadněji se to řekne, než udělá. Rubrika představuje takový dobrovolný bič na editora. Klubek i aktivit je hodně, místa ve zpravodaji o poznání méně. Koho zmínit a koho naopak vynechat? V tomto čísle hamletovská otázka dopadla takto:

Léto patří táborům a ani děti z **Misijních klubek v Rousínově a Vyškově** o něj nepřišly. Tentokrát se na misijní tábor s názvem „Milosrdenství pro svět“ vypravily do Bartošovic v Orlických horách, přičemž v rámci táborové hry stihly objet celý svět. Při hravém putování po jednotlivých kontinentech se setkaly nejen s jejich obyvateli v podání táborových vedoucích, ale třeba také s postavou rabína, fiktivního spolužáka nynějšího papeže Františka, který dětem přiblížil Svatého otce i jeho program Roku Božího milosrdenství. Tábor navštívil i národní ředitel PMD Leoš Halbrštát. Během návštěvy dětem představil poslání a úkoly misíi a povyprávěl o životě dětí na Filipínách.

Aktivita misijních klubek se během let staly nedílnou součástí programů **diecézních poutí**. Třeba ta plzeňská se uskutečnila 3. září v premonstrátském klášteře v **Teplé**. Kromě bohatého duchovního programu byl součástí pouti také festival křesťanských kapel PilsAlive. Papežská misijní díla se zde prezentovala malým Misijním jarmarkem®. Maminky, děti a babičky připravily hezké dárky z drátků, přáníčka, domácí sirupy... A protože u stánku bylo stále plno, můžeme soudit, že se jim výrobky povedly. Věřící z jižních Čech putovali **do Dobré Vody v Novohradských horách**. Vedle pátečního programu pro mládež, sobotní nabídky přednášek pro dospělé a bohatého doprovodného programu, připravili organizátoři aktivity pro děti. Na začátku jejich stanovišť stála „Živá brána milosrdenství“. U ní si vyslechly příběh první světice z Afriky, sv. Bakhity. Jako malá byla unesena ze své vesnice a prodána do otroctví. Šťastnou shodou okolností byla po čase vykoupena a vstoupila do řádu kanosíanek v Itálii. Děti se tak dozvěděly, že ve světě (často právě na africkém kontinentě), existuje ještě v dnešní době nelegální otroctví a tvrdá dětská práce. Úkolem malých poutníků bylo na

deseti stanovištích získat co nejvíce „zlaťáků“. Ty mohli vyměnit buď za lízátko, nebo je věnovat na vykoupení otroků v Ugandě. Celkem se vybralo přes dva tisíce zlaťáků. Při mši svatě pochválil P. Jan Böhml děti za jejich námahu i ochotu pomoci. Pak požádal dospělé, aby do mešní sbírky přispěli tak, aby se tyto „zlaťáky“ mohly vyměnit za opravdové peníze a poslat do Ugandy. Vybralo se jich tolik, že částka stačí na vykoupení několik desítek otroků. Velké Pán Bůh zaplať všem, kteří touto cestou pomohli.

Osudy Misijních klubek jsou rozmanité, a ne každému se podaří „dožít“ výročí jako například tomu v **Ústí nad Orlicí**. Během Misijní neděle oslavili „Ústečáci“ **10 let společných zážitků** a hlavně pomoci druhým lidem. O to větší radost nastane, když se povede **vzkřísit klubko** v místě, kde nějaký čas nebylo tolik aktivní. V loňském roce se to podařilo v **Klokootech a Dolní Dobrouči**. Od října se na obou místech schází parta nových dětí, aby si vyzkoušely roli zatím malých, ale možná o to důležitějších misionářů.

V plánovacím kalendáři každého Misijního klubka je jistě červenou fixkou zatrhnuta třetí říjnová neděle. Během ní slavíme **Světový den misí**, nebo chcete-li Misijní neděli. Způsob slavení je různý, někde se sejdou na mši svatě a pomodlí za misie, jinde třeba uspořádají Misijní jarmark®. My se podíváme na tři místa. V **Pusté Polomi**, která náleží do ostravsko-opavské diecéze, zahájili připomínku Misijní neděle už v sobotu večer. Místní farníci se sešli k noční misijní modlitbě rodin. Následující den pak dívky ze scholy prodávaly vlastnoručně upečené perníčky. V **Střelné** na moravskoslovenském pomezí se na Světový den misí připravovaly děti po celý měsíc modlitbou růžence, výrobou drobných předmětů a sbíráním fotografií na nástěnku milosrdenství. V pátek odpoledne děvčata i chlapci pomohli připravit misijní výzdobu a pak už jen čekali na neděli. Po mši svatě se konal Misijní jarmark®, na kterém maminky nabízely za dobrovolný příspěvek na misie balíčky koláčů a děti své výrobky. V **Heřmanově Městci** doplnila mši svatou katecheze na podobenství o milosrdném Samaritánovi. Příběh jasně ukazuje na nutnost překonat negativní stereotypy a stavět mosty mezi lidmi doma i v misiích. Místní kostel

■ Tvůrcem programu pro děti na diecézní pouti v Dobré Vodě a hlavním kazatelem byl vojenský kaplan P. Jan Böhml, požehnaný den zde prožilo více než 2000 poutníků.

■ Klubko 220 z Jindřichova Hradce se postaralo o Misijní jarmark. Klubíčka z celé diecéze vyráběla drobnosti, které se pak u stánku PMD shromáždily v rukou Jitky Košťálové. (snímek rodina Košťálových)

■ Misionáře z Dobruče na schůzkách čeká spousta hravých a tvořivých aktivit, ale i výlety a besedy. Jste-li z blízka, vzkazují vám: Přijďte mezi nás!

■ Sedmítýdenní Bertík jako živé Jezulátko v jesličkách při půlnoční mši svatě Narození Páně v kostele sv. Havla v Rychnově nad Kněžnou.

sv. Bartoloměje vyzdobila misijní výstava PMD a po mši svatě si mohli farníci vybrat z misijních materiálů a dobrot z Misijního štrudlování®.

V sobotu 26. listopadu zavítali **do Brna vedoucí Misijních klubek** na své **celostátní setkání**. Měli tak příležitost se po čase opět osobně setkat a vzájemně obohatit svými zkušenostmi, nápady a radostmi. Akci doplnila návštěva Radia Proglas, kde si přítomní prohlédli prostory redakce a nahrávacích studií.

Pomalou, ale jistě jsme se dostali do předvánočního období, ve kterém se na řadě míst uskutečnily **Misijní jarmarky**®. Vánoční výrobky, dekorace, přáníčka, pohledy pro misie a Misijní kalendáře nabízeli za dobrovolný příspěvek před kostelem v **Lidečku** během třetí i čtvrté adventní neděle. Při nich se podařilo na podporu Papežského misijního díla dětí vybrat částku téměř patnáct tisíc korun. Ani ve františkánské farnosti **Plzeň-Severní Předměstí** nezaháleli a během třetí adventní neděle uspořádali po dopoledních mších svatých vánoční Misijní jarmark®. Nabídka výrobků byla bohatá – pečený čaj, cukroví, budky pro ptáčky, kalendáře, přáníčka, domácí sirupy a další dobroty. Všechno připravily šikovné děti s maminkami, do konstrukčně náročnějších úkolů se jistě zapojili i tatínkové. Celkem se podařilo vybrat skoro deset tisíc korun. V **Novém Městě nad Metují** si na své přišly nejen kreativní duše, ale i mlsné jazýčky. Někdo se stavil pro drobný dáreček, jiný pro inspiraci a načerpání adventní nálady, ale všechny spojovala myšlenka pomoci potřebným. Právě díky ní činil výtěžek jarmarku neskutečných třiatřicet tisíc korun.

V kostele sv. Havla v **Rychnově nad Kněžnou** oslavily při **půlnoční mši svatě Narození Páně** i děti z několika Misijních klubek. Přijely ze **Slatiny nad Zdobnicí, Letohradu, Písečné nebo Šedivce**, aby prožily krásnou a radostnou atmosféru vánoční bohoslužby. Tu sloužili místní duchovní správce P. Petr Stejskal a jáhen Leoš Halbrštát, národní ředitel PMD. Děti se aktivně zapojily do zpěvů, přinášení obětních darů i vyprávění příběhu o Ježíšově narození. Nechybělo ani živé Jezulátko v jesličkách, kterým se letos stal malý sedmítýdenní Albert Michael. Po skončení mše svatě rozdávali malí misionáři k betlémskému světlu misijní zápalky s nápisem „Zapalte svá srdce pro misie“.

Přehled zpracoval Luděk Bárta ■

■ Na návštěvu k Paulínkám zavítala i českobudějovická diecézní ředitelka Hana Koukalová.

■ Děti si se sestrou Molly vyzkoušely, jak se vaří typické indické jídlo.

Vaření u Paulínek

Ve čtvrtek 17. listopadu se pelhřimovské Misijní klubko sešlo už v půl sedmé ráno na autobusovém nádraží. Byl státní svátek a my mohli ještě sladce spát, ale rozhodli jsme se jet do Prahy za sestrami Paulínkami. Sestřičky nás s úsměvem přivítaly a nabídly nám čaj, kakao, výbornou buchtu a sušenky. Při této svačině jsme si zahráli originální seznamovací hru, s jejímž nápadem přišla Terka. Když jsme se posilnili, slavili jsme mši svatou s P. Martinem Bráchou, který nás doprovázel. Po mši jsme se rozdělili na dvě skupiny – jedna šla vařit oběd se sestřičkou Molly a druhá plnila úkoly ze sešitků, popřípadě si s Terezkou mohla něco vyrobit.

Po uvaření oběda jsme se všichni setkali u stolu. Jako předkrm nám bylo naservírováno něco ve stylu brambůrků s pálivou omáčkou kyselé chuti. Hlavní jídlo tvořilo kuře na kari s rýží, na naše poměry dost ostré, ale na indickou kuchyni jemný pokrm. Po hlavním jídle jsme dostali jako dezert kokosové sušenky a pro ty, co stále ještě neměli dost, byly připraveny rohlíky s nutellou. Po velice dobrém obědě jsme se dívali na krátký film o svatém Mikuláši, po něm nám Molly ukázala pár tradičních indických modelů, které jsme si mohli vyzkoušet. Poté jsme si ještě zahráli pár týmových her spojených s Indií.

Na závěr nám sestřičky daly evangelium do kapsy a od pana fotografa jsme dostali balónek, které udělaly dětem obrovskou radost stejně jako celé setkání. Ještě jsme pořídili pár společných fotek, rozloučili se a šťastni, že se celé setkání povedlo, odjeli domů.

Lída Blažková ■

Nakoukněte Paulínkám pod pokličku

také v desetiminutové videoreportáži, najdete ji na webu [missio.cz](https://www.missio.cz) nebo na misijním kanále Youtube. Stačí, když do svého prohlížeče zadáte adresu <https://youtu.be/-oG80n-DTRYm> anebo do vyhledávače na Youtube napíšete MissioCZ, můžete si tak prohlédnout spoustu dalších zajímavých videí a rozhovorů na misijní téma.

Den modlitby a postu za zabité misionáře

24. března si připomínáme Den modlitby a postu za zabité misionáře. Právě v tento den byl při slavení mše svaté v roce 1980 zavražděn salvadorský arcibiskup a obhájce chudých Óscar Romero. Posléze bylo datum jeho smrti zvoleno za den konání Dnu modliteb a postu za zabité misionáře. Před dvěma lety byl arcibiskup Romero blahorečen.

Agentura Fides na počátku každého nového roku vydává seznam pastoračních pracovníků, kteří byli v roce předchozím násilně připraveni o život. Jejich jména spolu s dostupnými informacemi o jejich životech si v Den modlitby a postu za zabité misionáře připomínáme.

Připomínku 28 misionářů zabitých v roce 2016 naleznete v článku na misijním webu, včetně krátkého videa, pod odkazem <http://www.missio.cz/statistiky/martyrologie-2016/>

■ Misionáře, kteří byli zabití v uplynulém roce, připomíná i krátké video na misijním webu

Možnost objednání zpravodaje na Misijní neděli

Tématem příštího čísla, které vyjde na konci léta, bude **Modlitba za misie**. Podzimní vydání zpravodaje je směřováno k oslavám Misijní neděle, proto se v něm opět objeví informace vysvětlující smysl Světového dne misí, stejně jako praktické nápady a rady, jak se na něj u vás v kostele připravit. V souvislosti s tím se budeme v Misijním zpravodaji č. 22 zamýšlet nad důležitostí modlitby, která je s křesťanskou misí spojená.

V případě, že byste chtěli **Misijní zpravodaj využít při propagaci Misijní neděle** ve svém kostele nebo ho nabízet v rámci tradičních aktivit konaných ve vaší farnosti (Misijní koláč®, Misijní jarmark®, Misijní štrúdlování®...), můžete si zdarma objednat dostatek zpravodajů už nyní, tedy v době, kdy ještě lze ovlivnit počet výtisků, a tím zajistit, aby se Misijní zpravodaj dostal v potřebném množství ke všem, kdo o něj projeví zájem.

Stačí, když do poloviny srpna oznámíte sekretariátu Národní kanceláře počet kusů a adresu, na kterou si přejete časopis pro svou farnost odeslat.

Děkujeme, že nám pomáháte šířit radostnou zvěst!

Nové misijní materiály

Univerzální šňůrka na krk

Hebká textilní šňůrka na krk s logem „missio“ v délce 44 cm s kovovou karabinou na konci. Je praktická a univerzálně použitelná pro kluky, holky i dospělé. Lze na ni připevnit klíče či cokoli jiného. Má pěkné provedení ve všech pěti misijních barvách, takže si můžete vybrat tu, která se vám nejvíce líbí.

Jeden dárek navíc®

Jeden dárek navíc® je tradiční adventní aktivitou PMD, která nás vybízí k tomu, abychom v tomto čase nezapomínali na strádající děti. V roce 2016 jsme podpořili ugandskou snahu vytvořit si soběstačný výživový projekt. Zhruba měsíc čeští dárci přispívali na výstavbu drůbežárny a nákup nosnic, brojlerů a krmiva, které farností umožní budování vlastního zdroje potravy pro opuštěné děti. Z peněz utržených za prodej drůbeže a vajec se budou financovat také animační dětské programy. V případě úspěšného provozování bude tento projekt rozšířen do dalších farností diecéze Fort Portal. **S radostí vám nyní oznamujeme, že díky vaší štědrosti můžeme do Ugandy poslat 286 786 Kč.** Všem, kteří jste na Jeden dárek navíc® přispěli, upřímně děkujeme!

Zasílání informací a zpravodaje elektronicky

V lednu jsme se obrátili na naše podporovatele, kteří nám dali k dispozici svou e-mailovou adresu, s dotazem, nakolik by pro ně bylo přijatelné **komunikovat s Papežskými misijními díly více prostřednictvím e-mailu.** Jedná se zejména o zasílání informačních a děkovných dopisů, přehledů darů nebo Misijního zpravodaje, který je k dispozici také ve formátu pdf.

Pokud tedy dáváte přednost spíše elektronické verzi před papírovou, a výše uvedená informace se k vám dosud nedostala, kontaktujte prosím Národní kancelář: tel. 604 838 882, e-mail: trojovska@missio.cz; od příště už vám vše potřebné bude posíláno mailem, namísto poštou.

Minulé číslo MZ na webu

Z důvodu rychlého rozebrání papírového vydání jsme se rozhodli zpřístupnit vám **minulé číslo zpravodaje v listovací elektronické verzi**, kterou najdete např. zde: <http://www.missio.cz/aktuality/misijni-zpravodaj-dostava-po-10-letech-novou-podobu/>

Stránky časopisu jsou propojeny s interaktivním obsahem, tedy např. kliknutím na článek týkající se misijního materiálu se dostanete přímo na webovou stránku, kde si materiál můžete objednat, nebo při kliknutí na obrázek videa se vám automaticky spustí jeho upoutávka, atd. Samostatně k prolistování najdete MZ č. 20 také pod tímto odkazem: <https://www.floowie.com/cs/cti/misijni-zpravodaj-20/#/strana/1/zvacseni/100/>

Nezbyl na vás letošní Misijní kalendář? Rezervujte si příští!

Vzhledem k rychlému rozebrání Misijních kalendářů na rok 2017 vám nabízíme **možnost rezervovat si v předstihu kalendář na příští rok.** Stačí, když zavoláte nebo napíšete do Národní kanceláře, o jaký počet kalendářů máte zájem, zda si přejte opakovaně zasílání i v budoucích letech, a na jakou adresu vám ho máme poslat. Tím budete mít zajištěno, že se k vám Misijní kalendář vždycky včas dostane.

● Kontakt

Papežská misijní díla, Na Kropáčce 30/1,
500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882,
pmd@missio.cz, www.missio.cz
Číslo účtu: 72540444/2700 UniCredit Bank
Czech Republic, a.s., pobočka Hradec Králové
Facebook: [https://www.facebook.com/
PapezskaMisijniDila](https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila)
Twitter: https://twitter.com/missio_cz

● Přehled základních variabilních symbolů (VS)

Projekty PMD

- VS 999** Papežská misijní díla (MISSIO)
necháváte rozhodnutí na PMD
- VS 10** Podpora základní světové misijní
činnosti Církve
- VS 30** Podpora bohoslovců v misiích
- VS 40** Pomoc dětem v misiích
- VS 41** Záchrana dětí trpících hladem
- VS 42** Péče o děti postižené AIDS
- VS 43** Zajištění zdravotní péče dětem
v misiích
- VS 44** Pomoc dětem v Africe
- VS 440** Záchrana misijních sirotků
- VS 540** Podpora vzdělání dětí
- VS 321** Mešní intence misionářům
Pro opravdovou pomoc je dobré na 1 intenci
přispět alespoň 250 Kč.

Tradiční akce PMD

- Pečte, ochutnávejte, malujte, tvořte, balte,
sporte a podporujte misie:
- VS 140** Pohled pro misie®
 - VS 141** Misijní štrúdlování®
 - VS 240** Jeden dárek navíc®
 - VS 640** Misijní jarmark®
 - VS 740** Podpora projektů pro děti v bídě –
Misijní kalendář
 - VS 840** Misijní koláč®
 - VS 888** Chléb pro misie
 - VS 940** Misijní bombónek

● Členské aktivity PMD

Staňte se členy PMD, vyberte si a zapojte se:
Misijní klub – denní modlitba za misie, tý-
denní spojení na Chléb pro misie, podpora
aktivit PMD

Misijní klubko – pro děti, denní modlitba za
děti světa, týdenní spojení na Misijní bombó-
nek

Dárcovství – finanční podpora misii

Misijní růže – denní modlitba desátku rů-
žence za misie

Adorace pro misie – duchovní podpora misii

Misijní unie – pro kněze, řeholníky a laiky –
otevřenost pro misijní spolupráci

Prosíme Vás, kteří posíláte peníze na misie,
abyste vždy na místo **specifického symbolu**
vyplňovali své **členské číslo**, které jsme Vám
přidělili. Jen tak jsme schopni rozpoznat
dárce a potvrdit příjem daru.

DŮLEŽITÉ

- 1 Při zasílání darů, prosím,
uveďte variabilní symbol
(VS).
- 2 Napište nám, prosím, číslo
svého účtu, pokud z něho
posíláte finanční dar.
- 3 Jestliže chcete poslat finanční dar na mi-
sie, pomůže nám, když se přihlásíte na
PMD do Dárcovství a dostanete členské
číslo.
- 4 Pokud od nás máte členské číslo, použí-
vejte ho jako specifický symbol.
- 5 Když od nás dostanete nějaké misijní ma-
teriály a následně finančně přispíváte na
misie, nepište, prosím, do poznámky „pta-
ba“, vše přijímáme jako dar na misie.
- 6 Z darů pro PMD lze uplatnit odpočet
z daní. Na vyžádání Vám rádi vystavíme
potvrzení. Toto se netýká částek zaslanych
na mešní intence misionářům (VS 321).

Co je to PMD?

**PROSIT
MILOVAT
DĚKOVAT**

**PŘIVÁDĚT
MILOVANÉ
DOMŮ**

**PROKAZOVAT
MILOSRDENSTVÍ
DRUHÝM**

**POSÍLAT
MODLITBY
DALEKO**

**POSÍLAT
MILOSTI
DÁL**

